Khởi duyên với phật pháp

ISSN: 2734-9195 14:30 07/12/2025

Qua thời gian, niềm tin dần trở thành sự kính ngưỡng. Người học đạo bắt đầu thấy rằng trong cuộc đời này không có gì quý hơn Giới – Định – Tuệ. Không có gì sâu sắc hơn Tứ Diệu Đế và Con đường Bát Chính.

“Atītaṃ nānvāgameyya...

Nappaṭikaṅkhe anāgataṃ...

Ajj’eva kiccam ātatappaṃ...”

— Kinh Bhaddekaratta (Trung Bộ Kinh)

“Chớ chạy theo quá khứ, chớ vọng đến tương lai. Hãy tinh tấn trong pháp hiện tại”.

Có những con người đến với đạo Phật không phải vì một biến cố lớn, cũng không vì nỗi đau dữ dội. Họ đến như một cánh chim mỏi trở về rừng, như dòng nước khát tìm ra biển, như một mảnh đất khô gặp được mưa lành. Hạt giống thiện lành ấy vốn có sẵn trong tâm, chỉ chờ duyên nở.

Con đường tu tập thường khởi đầu nhẹ nhàng như thế.

Người sơ tâm bắt đầu bằng những câu hỏi giản dị:

“Vì sao ta khổ?”

“Hạnh phúc có thật không?”

“Cuộc đời là gì?”

“Có con đường nào vượt ra khỏi vòng lẩn quẩn này không?”

Những câu hỏi ấy, ngày xưa Thái tử Siddhattha cũng đã từng tự hỏi. Đó là sự đánh thức mảnh đất tâm. Và cũng từ đây, người tìm hiểu đạo Phật bước vào một thế giới mới: thế giới của chánh kiến, tỉnh thức, và hiểu biết.

Niềm tin ban đầu không cần to lớn. Chỉ một lần nghe chuông chùa, một đoạn kinh ngắn, một câu chuyện về Đức Phật, hoặc chỉ một lần thấy bóng dáng vị sư đi khất thực ung dung thanh thản – tất cả có thể trở thành chiếc cầu nối.

Trong Khuyến phát Bồ-đề tâm văn có câu: - *“Phàm phu nhật dụng, bất tri Bồ-đề”.*

Kẻ phàm phu suốt ngày rong ruổi mà không hay biết Bồ-đề vốn có trong mình.

Người sơ tâm, dù chưa biết nhiều giáo pháp, nhưng chỉ cần một niệm thiện khởi lên: “Ta muốn sống hiền thiện hơn”, “Ta muốn tìm con đường tỉnh thức”, là đã có mầm Bồ-đề.

Người mới học đạo bắt đầu đọc kinh, nghe pháp, tìm hiểu cuộc đời đức Phật. Lời dạy của Ngài có sức mạnh làm lắng dịu tâm:

“Sabbe saṅkhārā aniccā” – mọi pháp hữu vi đều vô thường.

“Sabbe dhammā anattā” – mọi pháp đều vô ngã.

Chỉ cần hiểu được đôi chút về vô thường, con người đã nhẹ đi phân nửa đau khổ. Vì ta không còn bám víu vào những thứ vốn chẳng thuộc về ta.

Qua thời gian, niềm tin dần trở thành sự kính ngưỡng. Người học đạo bắt đầu thấy rằng trong cuộc đời này không có gì quý hơn Giới – Định – Tuệ. Không có gì sâu sắc hơn Tứ Diệu Đế và Con đường Bát Chính.

Niềm kính trọng ấy không phải vì giáo điều, mà vì giáo pháp đã thật sự chạm đến đời sống.

Một lúc nào đó, người sơ tâm sẽ tự hỏi: *"Làm sao để thực hành trọn vẹn con đường này?"*

"Làm sao để sống đơn giản, tỉnh thức như các vị Sa-môn?"

Từ đó, ý hướng xuất gia xuất hiện – ban đầu chỉ như một làn gió nhẹ, nhưng theo hành trì sẽ trở nên mạnh mẽ.

Như Quy Sơn Cảnh Sách nói: *"Sinh tử sự đại, vô thường tấn tốc".*

Sinh tử là việc lớn, vô thường đến rất mau.

Hiểu được điều này, người sơ tâm bắt đầu hướng tâm đến một đời sống khác, đời sống không bị thế gian trói buộc.

Tác giả: **Trần Quang Lực**